

[Ib Christensen]

så positivt, som vi kunne, også på denne regering, men det har været svært at få øje på de lyse sider. Derfor har kritikken været skarp. Men jeg har også prøvet samtidig at skitsere den alternative politik, der kunne føre Danmark ud af krisen, hvis ellers regeringspartierne havde mod til at gøre det. Jeg ved ikke, om regeringen vil lytte til denne kritik – det er nok ikke sandsynligt, man har ikke villet gøre det før – men det er vigtigt, at den bliver fremført, således at man til sin tid, når opgøret kommer omkring denne regering, kan vide, at der er andre muligheder.

Vi har under behandlingen af finanslovsforslaget og de ændringsforslag, vi har stillet, mulighed for at markere vores synspunkt med hensyn til, hvad der skulle ske med dette finanslovsforslag, og vores politik. Den markeringsmulighed har vi som andre partier brugt, og dermed har vi i og for sig demonstreret også ad denne vej, at der er muligheder for en anden politik, hvis der ellers er politisk tilslutning dertil. Men da vi også gerne vil være et ansvarligt parti, uagtet ingen regering indtil nu har villet forhandle med os om noget som helst stort set, vil vi også denne gang stemme ja til finanslovsforslaget, for landet skal regeres, og vi er også medansvarlige for en række af udgifterne. Der er mange, vi helst havde undværet, og der er på et par enkelte områder, som man har set af vores ændringsforslag, også nogle udgifter, vi godt kunne have ønsket sat op. Vi stemmer altså ja til finanslovsforslaget, men det er ikke et tillidsvotum til den økonomiske politik, regeringen fører.

Waldorff (VS):

Verden er fuld af sørgelige historier. Forhåbentlig var der en hel masse socialdemokrater, som havde lejlighed til at se Erik Knudsens stykke om påskeuppet i 1920 i fjernsynet i sidste uge. Det gav et lille indblik i socialdemokratiets historie. Det er en historie, der bl. a. handler om, at socialdemokratiske ministre deltager i kongens middags-selskab, samtidig med at de socialdemokratiske arbejdere kræver kongedømmet afskaffet og republikken indført.

Situationen er lidt anderledes i dag. Den placering, som kongen m/k har, er jo noget mere tilbagetrukket, men ingen er selvfølgelig i tvivl om, at det stadig er den herskende

klasse, det er H. N. Andersens og ØKs arvtagere, det er storkapitalen, der serverer kalkunesteg for de socialdemokratiske ministre på Marienborg.

For arbejderne er det ikke kravet om monarkiets afskaffelse, der i dag står på dagsordenen. Det er mere beskedne ting, kan man nok sige. Det er en indsats mod arbejdsløsheden, bevarelse af reallønnen og nedsættelse af arbejdstiden. De forhåbninger, som datidens arbejdere nærede, bl. a. på baggrund af Sovjetrepublikkens sejr, er i dag gjort til skamme ikke kun af de ledere, som tilside-satte arbejderkrav til fordel for ministertaburetter, men også af den kommunistiske verdensbevægelses degeneration. Vore dages europæiske arbejderklasse står over for den opgave at skulle opbygge en ny revolutionær bevægelse uden om det socialdemokratiske parti, men med de socialdemokratiske arbejdere, en revolutionær bevægelse, som kan knuse den kapitalistiske udbytningsmaskine og åbne muligheden for et socialistisk samfund, som er bygget på arbejderklassens kontrol med sin egen tilværelse.

Der ligger mildt sagt en verden mellem det mål og så det bureaukratiske smånusseri med en kapitalistisk finanslov, som vi står med i dag. Men også de sørgelige historier kan man lære noget af. Finansloven er et glimrende udtryk for den sump, som det socialdemokratiske klassesamarbejde har ført arbejderbevægelsen ud i, og det må tjene som en advarsel imod arbejdernes fortsatte støtte til den socialdemokratiske politik.

Selv om det selvfølgelig langtfra er det socialistiske perspektiv, som har domineret diskussionerne på arbejdspladserne og i den socialdemokratiske bevægelse, så er rystelserne i socialdemokratiet jo udtryk for det grundlæggende dilemma i den socialdemokratiske politik, nemlig troen på, at det lader sig gøre samtidig at forvalte en kapitalistisk stat og at varetage arbejderklassens interesser. Det er det centrale problem, selv om det kan være meget vanskeligt at få øje på det i al den ufrivillige komik, som det socialdemokratiske opgør byder på.

Når eksempelvis Thomas Nielsen og statsminister Anker Jørgensen opfører sig som et par teenagere, der let frusterede hele tiden går og slår op med hinanden, så er det jo ikke, fordi de er uenige om, at der skal føres indkomstpolitik, men fordi der er uenighed